

РОБЪРТ ФИШ ТЕРОРИСТ

Превод от английски: Маргарита Златарова, 1989

chitanka.info

Летният ден преваляше. Над ниските планини край Тенеси, югоизточните разклонения на Апалачите, стремително се движеше реактивният лайнер „Боинг–727“. Той бе излетял от Нюйоркското летище „Кенеди“ в направление Ню Орлеан, според разписанието. Автопилотът държеше курс на югозапад и височина девет хиляди метра над океанското равнище.

Радистът се промъкна през тясната врата в пилотската кабина, пристегна джинсите си и успокоително кимна на капитана. После се настани удобно на мястото си, надяна слушалките и се наведе към ръчките за настройка.

Капитанът внимателно се вгледа в неговото невъзмутимо лице, оправи микрофона, изключи мелодичната музика от магнетофона, която се предаваше в пътническия салон, и включи бордовия предавател.

— Лейди и джентълмени! С вас говори командирът на кораба, пилотът Литълджон. Напред отляво на движението можете да видите красиво езеро, образувано от разлива на река Тенеси. Малко по-нататък е баражът, който го отделя от другите езера, обединени от проекта ТВА^[1]. Към тях спада и езерото Чатануга. А с бинокъл може да се видят на запад великите Апалачи.

Той щракна превключвателя и отдалечи микрофона. В слушалките на пътниците отново започна да се лее тиха музика. Почти в същия миг на таблото засвети лампичката за повикване по вътрешния комуникатор. Капитанът се наклони напред и натисна бутона за включване.

— Да?

— Капитане, тук е Клариса. При нас стана произшествие...

— Какво произшествие?

— Един пътник се заключи в тоалетната заедно с Мили. — Гласът на стюардесата стана припрян, явно тя искаше да я разберат правилно. — Това не е обикновен флирт, капитане. Това е заплаха за отвличане на самолета.

Радистът потрепера. Комуникаторът придаваше на емоционалната реч на стюардесата металически оттенък. Вторият пилот понечи да скочи на крака, но повелителният жест на капитана го застави да остане на мястото си.

— Къде се намират въздушните маршали^[2]? — попита капитанът.

— Един от тях е до мен.

— Преди да го свържеш с мен — прекъсна я капитанът, — кажи ми как се държат пътниците.

— Те още нищо не знаят, сър.

— Отлично. Не трябва и да знаят. А сега предай микрофона на маршала.

Пауза. После прозвуча басов мъжки глас:

— Ало, капитане, това, което се случи, е много просто. Мъжът тръгна към тоалетната. Никой, разбира се, не му обърна внимание. А като стигнал до опашката, той показал на Мили пистолет и насила я вмъкнал в тоалетната. Сега я държи между себе си и вратата. Мили твърди, че той има пистолет, нож и някаква бутилка с жълта масловидна течност. Той казал, че това е нитроглицерин. — Мъжът се прокашля, за да прочисти гърлото си. — Какво да правим?

— Нищо — мигновено реагира капитанът. — Върнете се на мястото си. Нека той говори чрез Мили, щом като я държи като щит. Поръчайте преговорите на Клариса. Ще поискам инструкции от Ню Орлеан.

Лицето на капитана стана сериозно, когато той отново заговори със стюардесата.

— Клариса?

— Да, сър.

— Включи над тоалетната сигнал „Повредена“ и спусни щорите. С Мили засега всичко наред ли е?

— Да, сър... Един момент, тя казва нещо. — Клариса замълча, после отново заговори. — Ало, капитане, Мили съобщава, че той иска да промени курса на самолета към Джексънвил. За дозареждане.

— Къде иска да лети? Горивото ще ни стигне поне до Куба.

— Да, сър, но засега нищо не съобщава.

— Кой е този? — попита капитанът. — Какви данни има за него в маршрутния картон?

— Записан е като Чарлз Вагнер от Хартфорд, Кънектикът. Мястото му е 16 д при прохода. Когато излетяхме от летище „Кенеди“, точно на него поднасях закуската.

— Как изглежда? — продължаваше да пита капитанът. В гласа на стюардесата се почувствува колебание:

— Ами... като най-обикновен пътник. Изглежда на трийсет години и нещо. С дълги коси, но вече оредели.

— Много ли пи?

— Не, сър, само бира — отвърна Клариса. — И съм сигурна, че е напълно трезвен. Какво да правим?

— Нищо. Постарайте се да си намерите някаква работа на опашката, в случай че пътниците се заинтересуват защо се мотаеш там. А сега включи сигнала за повреда и се върни обратно.

— С вас иска да говори Ню Орлеан, сър — прекъсна го радистът.

— Говори Литълджон — каза капитанът в микрофона. — На борда имаме терорист.

— Какво иска?

— Той плени една от нашите стюардеси и се заключи с нея в тоалетната. Въоръжен е. Заплашва с нитроглицерин. Засега иска да се насочим към Джексънвил. Казва, че е за дозареждане.

— Не се изключвайте — отвърна гласът. — Ще доловя на началството и ще се свържа с вас.

Лицето на капитана замръзна като маска. Той гледаше пред себе си с невиждащи очи. Кормилото не помръдваше. Очакването бе изпълнено с привидно спокойствие. После тишината бе нарушена от друг радиоглас. В него се усещаха началнически нотки:

— Капитан Литълджон ли е? Тук е службата за безопасност от Ню Орлеан. Можете да промените курса към Джексънвил.

Вторият пилот вече търсеше в чантата си картата с нужния маршрут. Едната ръка на Литълджон лежеше на кормилото, а другата изключваше автопилота. Но той сметна за нужно да направи съобщение:

— Лейди и джентълмени! — се чу в салона. — За да дадем възможност на пътниците от десния борд да се полюбуват в този късен час на красотата на езерото Чатануга...

Самолетът, описа широка дъга и се насочи на югоизток срещу надигания се мрак. В слушалките отново се чу гласът на офицера от службата по безопасност.

— Отлична работа, капитане! По-късно все пак ще се наложи да съобщим на пътниците за промяната на курса. А вие се свържете с

нашата служба в Джексънвил, те вече знаят. Ние също ще ви слушаме.

— Разбрано — отвърна капитанът и се наклони към втория пилот, който вече прокарваше по картата си маршрута. Повърхността на земята постепенно тъмнееше, въпреки че през илюминаторите на самолета още проникваха слънчеви лъчи. В слушалките отново се чу гласът на Клариса:

— Капитане?

— Да, Клариса? — Литълджон се изпъна в креслото си.

— Той иска пари — съобщи стюардесата, — иска да получи откуп за самолета и за пътниците. Настоява парите да бъдат приготвени до момента, когато ще се приземим. В противен случай той заплашва, че ще убие Мили. Ако и това не помогне, ще взриви самолета.

— Колко иска?

— Четвърт... — Клариса преглътна слюнката си. — Четвърт милион.

На лицето на капитана не трепна нито един мускул. Той отново включи далечната връзка.

— Ало, Ню Орлеан ли с? Говори капитан Литълджон.

— Аз съм Джексънвил — отвърна по радиото друг глас. — Слушаме ви.

— Момчето иска четвърт милион долара.

— Чуваме. Кой е той?

— Записан е като Чарлз Вагнер от Хартфорд, Кънектикът.

— И какво още иска?

— Една минута — Литълджон натисна бутона на вътрешната уредба. — Клариса, иска ли още нещо?

— Да, сър, ужасно много неща. Предполагам, че е имал достатъчно време на обмисли всичко. Тук съм записала. — Чу се шумолене на хартия. Изведнъж гласът на стюардесата се измени: — Съжалявам, сър, но тази тоалетна не е в ред. Не, втората функционира нормално. Да, сър... — После гласът й се сниши: — Това беше пътник. Надписът е включен, но някои не го забелязват...

— Добре — прекъсна я капитанът. — Продължавай.

— Да, сър. И така, ето какво иска той. Парите трябва да бъдат в обикновена пътническа чанта в пачки по десет хиляди. Банкнотите да

са по петдесет или сто долара, не по-едри. Иска още да се приземим в края на 725-а писта, по-далече от аерогарата.

— Почакай — каза Литълджон на стюардесата. — Ало, службата от Джексънвил ли е? Вие чухте ли това?

— Да — отвърна гласът. — Продължавайте!

— Продължавай, Клариса — повтори Литълджон.

— Да, сър. Той казва, че пътниците могат да слязат, но никой да не влиза в самолета. Тогава той ще излезе от тоалетната. Иска още два парашута.

Два наведнъж ли? — попита капитанът.

— Да, два — повтори стюардесата. — Един спортен, а другият да бъде обикновен, военен.

Пилотите чуха как офицерът от службата по безопасност в Джексънвил даваше указания на някого.

— Попитайте в парашутната асоциация на САЩ, известен ли им е някой си Чарлз Вагнер. Само че по-бързо. — После същият глас стана по-висок: — Какво още, капитане?

— Клариса?

— Това е всичко, капитане. Тоест, засега всичко. Той казва, че ще даде следващите указания след приземяването.

Капитанът изключи вътрешната връзка.

— Ало, Джексънвил! Не е ли добре да очистим място на 725-а писта? Независимо от посоката на вятъра.

— Разбрано — отвърна гласът.

— А какво ще стане с парите?

— Ще има пари — заговори гласът. — Не знаем дали той дълго ще притежава тези пари, но ще ги получи — засмя се събеседникът му. — Както и парашутите.

— Добре — каза Литълджон. — Страшно ми става, като си помисля, че оня може да убие нашата Мили. Да не говорим за самолета заедно с пътниците и екипажа.

Отговор нямаше. Литълджон изключи радиото и съсредоточи вниманието си върху управлението на самолета. Известно време пилотите и радистът мълчаха. Но на лицата им бе застинало изражение на напрегнато очакване. Мощните двигатели равномерно боботеха. Далече зад самолета слънцето достигна хоризонта. Земята отдавна бе потънала в мрак. Накрая в слушалките зазвуча гласът на диспечера от

Джексънвилското летище, който даваше указания за коридора за приземяване. Самолетът започна да се спуска. Капитанът предаде управлението на втория пилот и се зае да дава обяснения на пътниците:

— Лейди и джентълмени! — разнесе се в слушалките неговият спокоен глас. — С вас отново говори капитанът на самолета. Поради климатичните условия ни се налага да извършим кацане на летището в Джексънвил във Флорида. След приземяването представител на компанията ще ви обясни задръжката и ще организира по-нататъшното ви транспортиране. Извиняваме се за случилото се. А сега, когато нашият самолет започне да се спуска, вдигнете, моля ви, облегалките на креслата и притегнете коланите. Следете светлините по таблото. Благодаря ви за вниманието.

Последният озъртащ се пътник, учуден от настояването да се качи в автобуса, за да продължи към виждащата се в далечината сграда на аерогарата, съвсем не мислеше, че той и неговите спътници скоро ще станат герои на деня, а също така и очевидци, или дори участници в несъстоялото се отвлечение на самолет.

Служителите, които зареждаха самолета с гориво, вече привършваха работата си, когато от малката закрыта кола, спряла до самолета, излязоха двама души. Единият носеше спортен парашут и пътна чанта, а другият с мъка мъкнеше огромен военен парашут. По външен вид те приличаха на агенти на ФБР. Впрочем те наистина бяха такива. Те се изкачиха по алуминиевия трап и без да влизат в самолета, бутнаха товара си в салона, хвърлеха бегли погледи към вратата на тоалетната и като кимнаха за довиждане на Клариса, си отидоха. От прозорчето на пилотската кабина Литълджон видя как те седнаха в колата и си заминаха. Тогава той включи комуникатора.

— Клариса?

— Да, капитане?

— Сега накъде трябва да летим?

— Една минута.

Маркучите за зареждане бавно изчезваха в търбусите на автоцистерните, сякаш някакви чудовища гълтаха огромни спагети. От комуникатора отново се чу гласът на Клариса.

— Капитане, той казва, че трябва да летим към Майами. Искане да се движим с минимална скорост, не повече от триста и шейсет

километра в час и на височина не повече от шестотин метра. И освен това — задната врата да не бъде заключена...

В разговора се намеси представителят на службата за безопасност.

— Капитане, нима може да се скочи от самолета?

— От този може — отвърна капитанът, като изключи вътрешната връзка. — Явно този юнак е избрал 727 точно поради това. От 707 или от 747 не можеш да скочиш. Вероятно той нещичко знае за боингите или го е учил специално.

— За четвърт милион всеки ще се съгласи да изучи такъв проблем — иронично отбеляза офицерът по безопасността. — Предполагам, че за толкова пари човек може да направи и първия скок с парашут в живота си. Впрочем в асоциацията нямаше сведения за парашутист на име Чарлз Вагнер.

— Ако това е истинското му име — забеляза Литълджон.

— Да, разбира се — съгласи се офицерът. — А има ли опасност да се разхерметизира самолетът, когато се отвори задната врата?

— Не, на шестстотин метра опасност няма. А освен това, дори и да заключим вратата, той може да скочи от всеки аварийен люк. — Гласът на капитана потреперваше, издавайки вълнението му. — И така какво да правим сега?

Земята отговори с непознат глас.

— Капитане, с вас говори майор Уилоуби от въздушните сили. Имате ли някакво предложение?

— Ами... аз мисля... — неуверено започна капитанът, — че бихме могли да се движим над океана. Там той няма да скочи. Това ще ни даде време да се подготвим. Той, разбира се, няма да скочи във водата и ще настоява да се върнем към сушата. А вие в това време ще вдигнете няколко самолета, за да го засекат в момента на скачането.

Намеси се радистът, който беше участвувал във вьетнамската война.

— Ако използва продължително скачане дори от петнайсет метра, няма да го видите през нощта.

— Но може все пак да опитаме — предложи Литълджон. — Поради липса на по-добро.

— Прието — съгласи се майор Уилоуби. — Разрешавам ви да се движите над водата колкото може повече време. Постарайте се да

летите над океана поне до Дейтън бийч. Така ние ще успеем да вдигнем другите самолети. Така става ли?

— Да, става — отвърна Литълджон. В този миг светна сигналната светлина на вътрешния комуникатор.

— Капитане — чу се развълнуваният глас на Клариса. — Той нервничи.

— Кажи му, че вече излитаме — отвърна капитанът и включи двигателите. Огромният самолет потрепери, потегли и набирайки скорост, се понесе по пистата за излитане. После се откъсна от бетона и започна отвесно да се издига нагоре. Светлините на града сякаш се отместиха встрани, въртейки се заедно с обръщането на самолета. Литълджон поведе лайнера си над водата на около два километра от брега. Уилоуби го следеше с радара и поддържаше радиовръзката.

— Какво прави вашето момче? — попита майорът.

— Бог знае какво — отвърна Литълджон. Той сви рамене и това можеше да се забележи по интонацията на гласа му. — Не се съмнявам, че скоро ще излезе от тоалетната и ще види, че летим над водата. После... е, изобщо ще видим. Не се изключвайте.

— Капитане — чу се гласът на стюардесата.

— Да, Клариса?

— Той като че ли се кани да излезе.

Литълджон заговори припряно, без да дочака развитието на събитията.

— Клариса, шнурът на твоя телефон би трябвало да стига до най-близкото кресло. Искam ти и Мили веднага щом тя излезе, да се привържете за креслата. Този психо може да скочи или да излети както желае, но не ми се ще вие да рискувате край отворената врата. Слушаш ли ме?

— Да, сър, една минута. — След паузата тембърът на гласа й леко се промени. — Ето аз се привързах, капитане. Те излизат.

— Как е Мили?

— Бяла е като призрак.

— Нищо чудно. Нека Мили също да седне и да се привърже.

Мъжете в пилотската кабина напрегнато се вслушаха в звуците, които идваха от комуникатора.

— Капитане, той гледа към водата. Казва, че ако незабавно не отбиете към сушата, ще ни убие и двете. Капитане, страхувам се.

— Обръщайте! — изкомандува майор Уилоуби. — Много добре, сега сме откъм опашката ви.

Литълдджон сложи самолета на вираж. Под тях се мяркаха светлините на Сент Огъстин.

— Капитане — съобщи Клариса, — той казва...

— Почакай — прекъсна я капитанът. — Нека поговоря аз с него.

— Една минута — настъпи тишина. После отново се чу гласът на Клариса: — Капитане, той не желае да говори в микрофона. Искане да летим към Окала, а след това да завием на юг към Нейпърс със същата скорост и на същата височина. Той казва, че вие можете да излезете от кабината, когато прелетите над Нейпърс — по това време той вече няма да бъде в самолета.

— Правете, каквото той казва, капитане — отново се намеси майор Уилоуби. — Не рискувайте. Нашите самолети се движат след вас. Ние предупредихме полицията по всички населени места. Той няма да стигне далече.

— Не забравяйте, че в Централна Флорида има много гъсти гори — напомни Литълдджон. — Макар че аз, разбира се, се подчинявам. Но в такъв случай трябва да ни предоставят коридор от Нейпърс до Майами. И може би ще трябва да ни резервирате места в някой хотел за тази нощ.

— Ще бъде направено — съгласи се майорът.

— Капитане — чу се нервният глас на Клариса. — Той иска да излезем, за да не гледаме как скача.

Литълдджон въздъхна.

— Добре. Но се дръжте здраво, аз ще дам наклон към другия борт, за да ви държа по-далече от проклетата врата. Вървете.

Мъжете замръзнаха в напрегнато очакване. Накрая стюардесите се шмугнаха в пилотската кабина и затвориха вратата след себе си. Мили беше бяла като платно. Клариса я придържаше. Литълдджон въпросително погледна жените.

— Просто е поизплашена — успокои го Клариса. — След малко ще й мине.

Литълдджон стисна зъби и погледна надолу.

— Наближаваме Нейпърс — съобщи вторият пилот след няколко минути.

— Защо не отидеш да погледнеш? — обърна се към него капитанът. — Само че внимателно.

— Добре!

Той се промъкна между стюардесите и влезе в празния салон. Държейки се за креслата, той отиде до края на самолета, приближи се до люлеещата се врата, която проскърцваше при всяко докосване до борда, затвори я и се върна обратно в кабината.

— Така и не го видяхме — съобщи по радиото Уилоуби.

— Не се безпокойте, ще го намерят — отвърна гласът на офицера от службата по безопасност. — Вдигнахме цялата полиция от щата. — Той замълча, после заговори с друг тон. — Добре, капитане. Имате коридор за Майами. Лека нощ.

— Благодаря — сухо отвърна Литълджон и изключи микрофона. — Добре, момчета — обърна се той към екипажа и сложи ръка на кормилото. — Днес имаме тежък ден. Още малко и ще можем да си отпочинем в хотела.

Подчинявайки се на волята на капитана, самолетът рязко набра скорост.

Когато самолетът набра скорост и височина, Литълджон прехвърли управлението на автопилота. Кимна на радиста и оня старателно изключи всички радиовръзки. После капитанът лично донесе от салона малката пътна чанта и започна да вади от нея старателно привързаните пачки от петдесетдоларови банкноти.

— По петдесет хиляди на всеки — удовлетворено отбеляза той, като разпреди парите на пет купчинки от по пет пачки. — Не е малко за няколкото неприятни часа, които прекарахме. Особено като се има предвид, че тези пари не се облагат с данъци — засмя се той.

— На мен трябваше да отделите повече — мрачно промърмори Мили. — Пет дяволски дълги часа да седиш затворена в тясната тоалетна заедно с един труп...

— Защо на теб повече? — учуди се Клариса. — А какво да кажем за мен, дето трябваше да избутам трупа през тази проклета врата. Макар че бях завързана с въже, се боях до смърт да не излетя заедно с него от самолета...

— Ами аз? Нали точно аз трябваше да убия оня нещастник! — отвърна радистът, участник във вьетнамската война.

Вторият пилот сякаш не чуваше този разговор. Той спокойно прибираше парите пачка по пачка в куфарчето си.

— Чарлз Вагнер от Хартфорд, Кънектикът — промърмори той сякаш на себе си. — Какъв дявол го е накарал да лети с нашия самолет в такъв лош час! Интересно е да се разбере с какво се е занимавал приживе?

[\[1\]](#) Проект ТВА — комплекс от мероприятия, имащи за цел да се поддържа корабоплаването по река Тенеси. ↑

[\[2\]](#) Специална охрана в самолетите. ↑

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 42,43/1989 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.